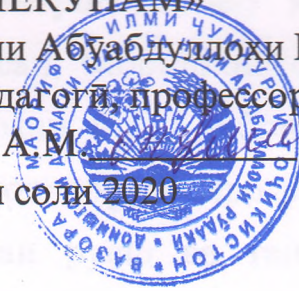

«ТАСДИҚ МЕКУНАМ»
ректори ДДК ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ,
доктори илмҳои педагогӣ, профессор
Мирализода А.М.
«24» апрели соли 2020

Хулосаи

чаласаи кафедраи забони тоҷикӣ ва методикаи таълими Донишгоҳи
давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ

Диссертатсияи Шаҳбози Рустамшо таҳти унвони «Антропонимияи
«Таърихи Систон» (ҷанбаи таърихӣ - забоншиносӣ)» барои дарёфти
дараҷаи илмии доктори фалсафа (PhD)-доктор аз рӯи ихтисоси 6D020500
– «Филология» дар кафедраи забони тоҷикӣ ва методикаи таълими
Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ иҷро
шудааст.

Шаҳбози Рустамшо факултети филологияи тоҷик ва
журналистикаи Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи
Рӯдакиро соли 2012 дар зинаи бакалавр бо ихтисоси «муаллими забон ва
адабиёти тоҷик» хатм намудааст. Солҳои 2012-2014 зинаи магистратураи
донишгоҳи мазкурро бо ихтисоси «Забон ва адабиёти тоҷик»; солҳои
2015-2018 зинаи докторантураи PhD-и Донишгоҳи давлатии Кӯлобро бо
ихтисоси «Забон ва адабиёти тоҷик» хатм намудааст. Дар давоми
фаъолияти кориаш муҳаққиқ Шаҳбози Рустамшо аз соли 2012 лаборанти
калони кафедра ва баъдан ассистенти кафедраи забони тоҷикӣ ва аз соли
2019 - саромӯзгори кафедраи мазкур шуда кор кардааст. Аз соли 2018 то
имрӯз ҷонишини декан оид ба таълими факултети филологияи тоҷик ва
журналистикаи ДДК ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ фаъолият намуда
истодааст.

Роҳбари илмӣ - доктори илмҳои филологӣ, профессор, Корманди
шоистаи Тоҷикистон Ҷумъахон Алимӣ.

Дар натиҷаи муҳокима чунин ХУЛОСА қабул карда шуд:

Тадқиқ ва омӯзиши номҳои ашхос (антропонимия) муддати зиёдест, ки диққати намояндагони илм, махсусан, забоншиносонро ба худ ҷалб намуда истодааст. Ҳамзамон, ин соҳаи илми забоншиносӣ барои омӯзиши ҳамаҷонибаи он аҳамияти калон дорад, зеро монанди дигар масъалаҳои забоншиносӣ, дар марҳалаи рушд ва ташаккули антропонимҳо мусоидат менамояд. Дар илми номшиносӣ (ономастика)-и тоҷик, дар баробари дастовардҳои муайян дар омӯзиши антропонимия баъзе масъалаҳо ҳалли худро ёфтаанд.

Илова бар ин, тадқиқ ва омӯзиши масъалаҳои ономастика, махсусан, антропонимияи осори хаттии классикии тоҷик то ҳол пурра мавзӯи алоҳидаи омӯзиш қарор нагирифтааст, дар ҳоле ки насри тавсифии классикӣ, истифода аз ҳазинаи ғании номҳои худ дарак медиҳад. Ин ҳолат моро водор намуд, ки мавзӯи омӯзиши антропонимияи яке аз муҳимтарин ёдгориҳои хаттии таърихӣ ва ҷуғрофӣ асри XI – “Таърихи Систон”-ро интихоб намоем.

“Таърихи Систон” яке аз ёдгориҳои беназири таърихӣ ба шумор рафта, он ҳам аз нуқтаи назари тасвир ва ҳам пешниҳод, ҳамбастагии рӯйдодҳо, фарогирии мавзӯҳо ва ғановати луғавӣ хеле арзишманд аст. Маҳз ҳамин вижаҳои хоси “Таърихи Систон” боиси он гардид, ки ин ёдгории хаттӣ ҳамчун як навъ ёдгориҳои хаттии асрҳои миёнаи таъриҳамон эътироф гардад.

Ба сифати мавзӯи илмӣ қарор гирифтани “Антропонимияи “Таърихи Систон” пеш аз ҳама кӯшиши аввал аст, ки омӯзиши мунтазам ва бонизоми антропонимияи он мавриди тадқиқ ва омӯзиш қарор гирифтааст.

Азбаски омӯзиши ҳамаҷонибаи ҷанбаҳои гуногуни забони “Таърихи Систон” яке аз масъалаҳои мубрами тадқиқоти эроншиносӣ, аз ҷумла, забоншиносии тоҷик доништа мешавад, дар ин робита омӯзиши мунтазами антропонимияи он зарур аст ва тавассути омӯзиши номҳои муайян намудани мундариҷаи дохилӣ ва берунии ин шоҳасари воқеии таърихӣ имконпазир мегардад. Аз ин лиҳоз, омӯзиши антропонимияи

“Таърихи Систон”, ки аҳамияти хосса дорад, имкон медиҳад, ки тадқиқот доир ба лексикаи антропонимияи он тадқиқ гарданд.

Нуктаҳои барои ҳимоя пешбинишуда тасдиқи худро ёфтаанд, яъне:

1. Антропонимияи «Таърихи Систон» ҳамчун яке аз намунаҳои насри таърихии форсу тоҷик ва қисмати таркибии ғановати забон бо таъриху фарҳанг ва иҷтимоӣ халқ алоқаманд аст.

2. Ҷойгоҳ ва мақоми лексикаи антропонимияи «Таърихи Систон» дар низоми унсурҳои маърифатии категорияҳои таърихӣ, маъмурӣ - ҳудудӣ махсус аст.

3. Воҳидҳои антропонимияи «Таърихи Систон» дорои ғунҷоиши тавоноии забонӣ, барои тасвиру тавсифи маълумоти фаровони таърихӣ - воқеӣ, устуравӣ, динӣ - мазҳабӣ ва фарҳангӣ мебошанд.

4. Антропонимияи «Таърихи Систон» дар баробари дигар воҳиду унсурҳои забонӣ ҷузъи муҳимтарини тасвиру тавсифи бадеии ҳодисаю воқеаҳои таърихӣ мебошад.

5. Маводи этнофарҳангии антропонимияи «Таърихи Систон» бо фарҳанги форсу тоҷик маҳдуд нашуда, фарогири фарҳанги исломӣ - арабӣ ҳам мебошад.

6. Пайдоиш ва мансубияти забонии воҳидҳои антропонимияи «Таърихи Систон» гуногунҷанба буда, дар асоси заминаи забонҳои зиёди бо ҳам хеш ва бегона алоқаманд аст.

7. Забони «Таърихи Систон» сарчашмаи пурғановати пайдоиши антропонимҳо аз давраи бостон то замони муосир ба шумор меравад. Дар лексикаи антропонимияи «Таърихи Систон» дар баробари номҳои аслан тоҷикӣ – эронӣ, ҳамчунин, антропонимҳои арабӣ, туркӣ - муғулӣ, яҳудии қадим ва юнонӣ - румӣ истифода шудаанд. Як гурӯҳи антропонимҳое низ дучор мешаванд, ки шарҳи маънии онҳо ҳоло имконнопазир нест.

8. Натиҷаҳои тадқиқот шаҳодат медиҳанд, ки қабати тоҷикӣ – эронии антропонимияи «Таърихи Систон» миёни дигар қабатҳо яке аз мавқеаҳои марказиро касб менамояд.

9.Аз нигоҳи сохторӣ – калимасозӣ антропонимияи ин ёдгории хаттӣ ба антропонимияи сода, сохта, мураккаб ва антропоним - ибораҳо чун мешаванд.

10.Низомии антропонимияи “Таърихи Систон” фарогири роҳи воситаҳои гуногуни номофаринию номсозии забони форсии тоҷикӣ давраи классикӣ мебошад.

11.Антропонимияи «Таърихи Систон» ба тариқи мусбат метавонад номномаи тоҷикӣ ва дигар забонҳоро мукаммалу пурратар гардонад.

12.Антропонимияи «Таърихи Систон» дар худ номҳои хоси намоёндагони қишрҳои гуногуни замони ҳамон давра, аз ҷумла – шохон, маликон, ҳокимон, ҳуқуқшиносон, муфасссирон, пайғамбарон, волиён, шоирон, адибон, соҳибони касбу корҳои гуногун ва ғайраро фаро гирифтааст.

Аҳамияти илмӣ ва навоариҳои кор дар он зоҳир мешавад, ки нахустин маротиба ба тариқи маҷмӯӣ ва низомнок антропонимияи яке аз ёдгориҳои хаттии қадима – «Таърихи Систон» ба роҳ монда шудааст; Дар натиҷаи тадқиқи забоншиносӣ гурӯҳҳои асосии маъноӣ - семантикии лексикаи антропонимӣ ва ҷойгоҳи мақоми он дар миёни дигар вижагиҳои луғавии «Таърихи Систон» муайян карда шудааст; Бисёрҷанба будани «Таърихи Систон» бо фарогирии масъалаҳои таърихӣ - ҷуғрофӣ, этнографӣ, динию мазҳабӣ, иҷтимоӣ - иқтисодӣ, фарҳангӣ ва ғайра муайян карда шудааст; Зимни тадқиқи таърихӣ - забоншиносӣ бори аввал аст, ки маъноҳои асосии луғавӣ, қабатҳои забонӣ ва шаклҳои сохторию таркибии антропонимияи асар муқаррар карда шудаанд; Тавассути баррасии номҳои воқеӣ будани аксари ҳодисаҳои воқеаҳои дар асар тасвиршуда собит гаштаанд; Муайян карда шуд, ки “Таърихи Систон”-ро минбаъд низ бо назардошти фарогирии мавзӯи ва масъалаҳои гуногун метавон ҳамчун “Донишнома” (Энсклопедия) арзёбӣ намуд.

Аҳамияти назариявии тадқиқот дар инҳо зоҳир мешаванд:

Аҳамияти назариявии тадқиқот аз он иборат аст, ки аввалин маротиба дар забоншиносии тоҷик ва умуман эроншиносӣ антропонимияи яке аз сарчашмаҳои муътамади таърихӣ - ҷуғрофӣ асри XI - «Таърихи Систон» мавриди омӯзиши мушаххаси таърихӣ - забоншиносӣ қарор гирифтааст.

Тадқиқ, омӯзиш ва баррасии антропонимияи ёдгориҳои хаттии асрҳои миёна, махсусан, таърихӣ - ҷуғрофӣ ҷиҳати мушаххас намудани анъанаҳои номгузории аҷдодони худ мусоидат менамояд. Мавриди омӯзиши мушаххас қарор гирифтани антропонимияи «Таърихи Систон» боис мегардад, ки оид ба расму оин, анъана, сарчашма ва хусусиятҳои маводи номгузории гузаштагонаноман шинос гардем ва онро бо номгузории замони муосир муқоиса намоем.

Аҳамияти амалии тадқиқот дар он зоҳир мешавад, ки натиҷаҳои тадқиқоти илмӣ ва маводи ҷамъовардашуда метавонад барои коркард ва эҷоди луғату фарҳанги номшиносӣ ягонаю воҳид дар маҷмӯъ мусоидат намояд. Дар баробари ин, тадқиқоти мазкур метавонад, ҷиҳати муайян намудани сарчашмаҳои ташаккул ва рушди бонизоми антропонимияи забони тоҷикӣ ва дигар забонҳо, роҳу восита ва методҳои ташаккули антропонимҳо ва муқоисаи онҳо дар шакли номгузории исмҳои хос кумак намояд. Арзишу аҳамияти муҳимми илмӣ ва амалӣ доштани антропонимияи «Таърихи Систон» боиси он гардид, ки намояндагони соҳаи гуногуни улуми иҷтимоӣ ба гирдоварию тадқиқ ва баррасиву омӯзиши онҳо даст зананд. Натиҷаҳои ҳамин пураарзишӣ ва пурааҳамиятӣ буд, ки солҳои пешин соҳаи нави илм, яъне номшиносӣ дар олами илми иҷтимоӣ, ба хусус илми забоншиносӣ, арзи вучуд намояд ва баъдан вусъату рушд намояд.

Маводи тадқиқшаванда барои гузаронидани семинару курсҳои алоҳидаи махсуси номшиносӣ, лексикология, таърихи забони тоҷикӣ, таърихи забони адабии тоҷик, дар асрҳои X-XI дар факултетҳои филологии донишгоҳу донишқадаҳои олӣ хидмат хоҳад намуд. Ғайр аз ин, маводи ҷамъовардашудаи антропонимияи асар барои тартиб додани

луғати этимологӣ, фарҳанги номҳои ҷуғрофӣ ва антропонимӣ заминаи мусоид фароҳам меоварад. Дар баробари ин, маводи ҷамъовардашударо метавон зимни таҳияи “Номнома”-и даврони классикии тоҷикӣ истифода намуд.

Асос ва заминаи илмӣ - назариявии тадқиқотро қорҳои илмӣ – тадқиқоти олимону муҳаққиқони забоншиносӣ ватанию хориҷӣ, аз қабилӣ: Э.М. Мурзаев, Е. Бенвенист, Л.П. Смирнова, М. Майхофер, В.Д. Бондалетов, М.А. Коростовтсев, Мансур Растагори Фасоӣ, Фариди Доноӣ, Муин, Деххудо, А.Л. Хромов, Р.Х. Додихудоев, Д. Хоҷаев, Н. Офаридоев, О.Ғ. Ғафуров, С. Назарзода, Д. Саймиддинов, Ҷ. Алимӣ, Ш.Исмоилов, Д.Р. Ҳомидов, С.Ю.Абодуллоева, Э.А.Давлатов, Ҷ.Темуров, Ф.Т.Давлатова ва дигарон ташкил мекунад.

Мазмун ва муҳтавои автореферат нуктаҳои асосии диссертатсия ва натиҷаю хулосаҳои онро инъикос карда, пурра бо ҳуди тадқиқоти диссертатсионӣ мувофиқат мекунад.

Тадқиқоти диссертатсиониро дар маҷмӯъ мавриди арзёбӣ қарор дода, бояд таъкид кард, ки он қори илмии пурра ба анҷомрасида буда, шахсан аз қониби муаллиф иҷро гаштааст, проблемаи муайян - «Антропонимияи «Таърихи Систон» (ҷанбаи таърихӣ - забоншиносӣ)» ҳаллу фасл гаштааст.

Саҳми шахсии диссертант дар он зоҳир мешавад, ки муҳаққиқ вобаста ба мавзӯи тадқиқоти мазкур 13 мақолаи илмӣ ва монографияю дастурҳо ба нашр расонидааст, ки ҷанбаҳои гуногуни тадқиқотро инъикос намуда, арзишмандии онҳо тавассути олимону муҳаққиқони тоҷик эътироф гаштааст. Нуктаҳои назариявӣ, мавод ва натиҷаҳои тадқиқот дар конференсҳои ҳарсолаи илмӣ - амалии ҳайати профессорону омӯзгорони Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ (солҳои 2015-2020) пешкаш ва мавриди муҳокима қарор дода шудаанд.

Қори илмии муҳаққиқ дар маҷаллаҳои нашр шудаанд, ки ба номгӯи маҷаллаҳо ва нашрияҳои аз қониби филиали Муассисаи давлатии

Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон шомиланд.

Диссертатсияи Шаҳбози Рустамшо таҳти унвони «Антропонимияи «Таърихи Систон» (чанбаи таърихӣ - забоншиносӣ)» ба ҳимоя барои дарёфти дараҷаи илмии доктори фалсафа (PhD)-доктор аз рӯи ихтисоси 6D020500 – «Филология» тавсия дода мешавад.

Хулоса дар ҷаласаи васеъ ва муштараки кафедраи забони тоҷикӣ ва методикаи таълими Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ қабул шудааст.

Диссертатсия барои муҳокима дар ҷаласаи кафедраи таърихи забон ва типологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон пешниҳод мегардад.

Дар овоздиҳӣ 22 нафар ширкат доштанд.

Натиҷаҳои овоздиҳӣ: «тарафдор» - 22 нафар, «зид» - нест, «худдорӣ карданд» - нест. Суратҷаласаи №8 аз 24 апрели соли 2020.

Раисикунанда:
номзади илмҳои филологӣ:

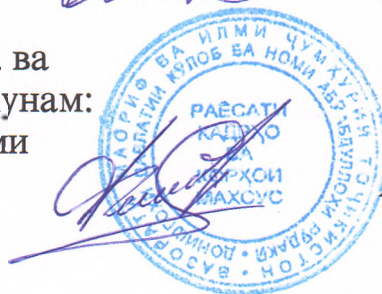
Давлатова Ф.Т.

Котиб:
ассистент:

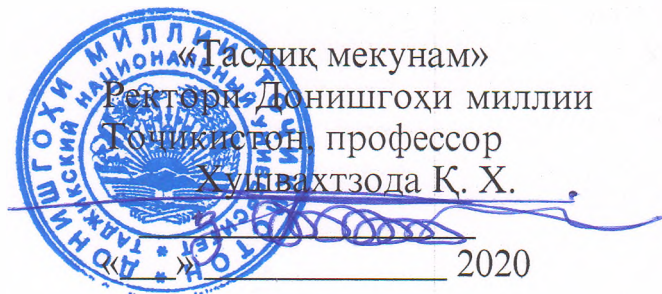
Саидалиева С.

Имзои н.и.ф. Давлатова Ф.Т. ва
Саидалиева С.-ро тасдиқ мекунам:
Сардори РК КМ ДДК ба номи
Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ:

Амиров Ф.

«Тасдиқ мекунам»
Ректори Донишгоҳи миллии
Тоҷикистон, профессор
Хушвахтзода Қ. Х.

2020

ХУЛОСАИ ДОНИШГОҲИ МИЛЛИИ ТОҶИКИСТОН

Диссертатсияи Шаҳбози Рустамшо «Антропонимияи «Таърихи Систон» (чанбаи таърихӣ-забоншиносӣ) барои дарёфти дараҷаи илмии доктори фалсафа (PhD) доктор аз рӯи ихтисоси 6D020500 - «Филология» дар кафедраи забони тоҷикӣ ва методикаи таълими Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ ба анҷом расидааст.

Шаҳбози Рустамшо соли 2015 ба шӯъбаи докторантураи Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ дохил шуда, онро соли 2018 бо дипломи аъло хатм кардааст. Аз моҳи сентябри соли 2018 ба ҳайси ҷонишини декан оид ба таълими факултети филологияи тоҷик ва журналистикаи Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ фаъолият дорад. Ӯ соли 2012 зинаи бакалаври факултети филологияи тоҷик ва журналистикаи ДДК ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ ва соли 2014 зинаи магистратураи ҳамин донишгоҳро аз рӯи ихтисоси филолог, муаллими забон ва адабиёти тоҷик хатм намудааст. Ҳангоми таҳсил дар зинаи докторантура–доктори фалсафа (PhD), доктор аз рӯи ихтисоси забоншиносӣ дар ДДК ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ нақшаи илмиро аз бар намуда, маълумотномаи академиро оид ба фанҳои азбарнамуда ва супоридани имтиҳонҳои маҷмӯӣ (комплексӣ) соли 2018 гирифтааст.

Мушовири илмӣ–доктори илмҳои филологӣ, профессор, мудирӣ кафедраи забони тоҷикӣ ва методикаи таълими Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ, Корманди шоистаи Тоҷикистон Ҷумъахон Алимӣ.

Мавзӯи диссертатсия дар Шӯрои олимони ДДК ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ рӯзи 27.01.2016, қарори №6 тасдиқ шудааст.

Аз муҳокимаи диссертатсия дар ҷаласаи муштараки кафедра чунин хулоса бароварда шуд

Таҳқиқ ва омӯзиши номҳои ашхос (антропонимия) муддати зиёдест, ки диққати муҳаққиқон ва забоншиносонро ба худ ҷалб намуда истодааст. Ин соҳаи илми забоншиносӣ барои омӯзиши ҳамҷонибаи он аҳамияти калон дорад, зеро монанди дигар масъалаҳои забоншиносӣ, дар марҳалаи рушд ва ташаккули антропонимҳо мусоидат менамояд. Дар илми номшиносӣ [ономастика]-и тоҷик, дар баробари дастовардҳои муайян дар омӯзиши антропонимия баъзе масъалаҳо он мавриди таҳқиқ қарор нагирифтаанд.

Диссертатсияи доктории Шахбози Рустамшо дар забоншиносии тоҷик мавзӯи нав ва муҳиму мубрам буда, чамъоварӣ, тасниф ва таҳлилу таҳқиқи маҷмӯӣ ва мураббаи антропонимҳои «Таърихи Систон»-ро фаро мегирад. Корбасти номи ашхос дар «Таърихи Систон» ҳамчун яке аз сарчашмаҳои муътамади асри XI махсуб меёбад. Аз диссертатсияи мазкур бармеояд, ки номҳои ашхоси «Таърихи Систон» вижагӣ ва ҷанбаҳои гуногуни таърихи забоншиносӣ доранд.

Мақсади таҳқиқ: омӯзиш, чамъоварӣ, тасниф ва таҳлилу таҳқиқи антропонимҳои «Таърихи Систон». Корбасти номи ашхос дар «Таърихи Систон», ки яке аз қуҳантарин сарчашмаҳои муътамади асри XI махсуб меёбад.

Вазифаҳои асосии кори диссертатсионии мазкур аз инҳо иборат аст: чамъоварии антропонимҳои «Таърихи Систон»; тасниф ва гурӯҳбандии антропонимҳо; муайян намудани сохторӣ-калимасозии антропонимҳо; муайян намудани паҳнои истифода ва доираи густариши антропонимҳо дар матни «Таърихи Систон»; тавсифи қабатҳои забонии мавод; таҳлили басомади мавод; муқаррар намудани ҳудуди истифодаи антропонимҳои асар ва ғайра. Ин ва дигар пухлуҳо, ки асоси таҳқиқро ташкил медиҳанд, дар боб ва зерфаслҳои алоҳидаи диссертатсия мавриди омӯзиши ҳамачониба қарор дода шудаанд.

Асосҳои назариявӣ ва методологии таҳқиқи мазкурро асарҳои илмию назариявии олимони забоншиносии ватанию хориҷӣ оид ба номшиносӣ (ономастика) В. И. Абаев, Е. Бенвенист, М. Майхофер, В. С. Айлерс, А. В. Суперанская, Ҷ. И. Эделман, Э. Мурзаев, О. Ғ. Ғафуров, Р. Х. Додихудоев, А. Л. Хромов, Ҷ. Алимӣ, Н. Офаридоев, О. Маҳмадҷонов, Ш. Исмоилов, Д. Ҳомидов, С. Ю. Абодуллоева ва дигарон ташкил мекунанд.

Диссертант дар раванди таҳқиқ аз методҳои тавсифӣ, таърихӣ-забоншиносӣ, муқоисавӣ, таҳлилий-оморӣ, таҳлили ҷузъӣ, маъноӣ-семантикӣ истифода намудааст. Дар баробари методҳои мазкур то ҳади муайян таҳлили этимологӣ ва сохторӣ-калимасозии антропонимҳои асар низ ба роҳ монда шудааст.

Навоварии таҳқиқ. нахустин маротиба антропонимҳои яке аз ёдгориҳои хаттии қадима - «Таърихи Систон» ба роҳ монда шудааст; дар натиҷаи таҳқиқи забоншиносӣ гурӯҳҳои асосии маъноӣ-семантикии лексикаи антропонимӣ ва ҷойгоҳу мақоми он дар миёни дигар вижагиҳои луғавии «Таърихи Систон» муайян карда шудааст; бисёрҷанба будани «Таърихи Систон» бо фарогирии масъалаҳои таърихӣ-ҷуғрофӣ, этнографӣ, динию мазҳабӣ, иҷтимоӣ-иқтисодӣ, фарҳангӣ ва ғайра муайян карда шудааст; зимни таҳқиқи таърихи забоншиносӣ бори аввал аст, ки маъниҳои асосии луғавӣ, қабатҳои забонӣ ва шаклҳои сохторию таркибии антропонимҳои асар муқаррар карда шудаанд; тавассути баррасии номҳо воқеӣ будани аксари ҳодисаю воқеаҳои дар асар тасвиршуда собит гаштаанд; муайян карда шудааст, ки «Таърихи Систон»-ро минбаъд низ бо назардошти фарогирии мавзӯ

ва масъалаҳои гуногун метавон ҳамчун «Донишнома» (Энциклопедия) арзёбӣ намуд.

Мундариҷаи асосии диссертатсия дар 8 мақолаи ҷопнамудаи муаллиф, аз ҷумла 4 мақола дар журналҳои таъйиднамудаи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон инъикос ёфтааст.

[1-М]. Шаҳбози Рустамшо. Нақш ва мақоми таърихӣ – ҷуғрофӣ ва забонии «Таърихи Систон» // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон, (ISSN 2413-516X). – Душанбе: 2017, №4/5. – С.107–112;

[2-М]. Шаҳбози Рустамшо. Таҳлили таърихию забонии антропонимияи арабии «Таърихи Систон» // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон (ISSN -2413-516X). – Душанбе: 2018, №4. – С.61–65;

[3-М]. Шаҳбози Рустамшо. Бархе аз вижагиҳои забонии «Таърихи Систон» // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон (ISSN –2413–516X). – Душанбе, 2018, №1. – С. 105–108;

[4-М]. Шаҳбози Рустамшо. «Корбаст ва чандомади антропонимҳои занона дар «Таърихи Систон» // Паёми Донишгоҳи миллии Тоҷикистон (ISSN –2413–516X) №1. – Душанбе, 2021, – С. 112–117;

Диссертатсия кори илмӣ ба анҷомрасида буда, барои дарёфти дараҷаи илмӣ доктори фалсафа (PhD) доктор аз рӯи ихтисоси 6D020500 «Филология» мувофиқ аст.

Кафедраи таърихи забон ва типологияи ДМТ диссертатсияи Шаҳбози Рустамшоро кори илмӣ ба анҷомрасидаи муҳиму муҳтава меҳисобад, ки дар сатҳи баланди илмӣ таҳқиқоти таълиф шудааст ва ба ҳамаи талаботҳои кори диссертатсионӣ ҷавобгӯ аст.

Дар ин замина, диссертатсияи мазкурро барои дифоъ аз рӯи ихтисоси 6D020500 «Филология» барои дарёфти дараҷаи доктор PhD тавсия менамояд.

Иштирок дошт: 11 нафар

Натиҷаи овоздиҳӣ: «тарафдор» -11 нафар, «зид» -0, «бетараф» -0,

Қарори № 5 аз 23.10.2020

Мудирӣ кафедраи таърихи забон ва типология, номзади илмҳои филологӣ, дотсент:

Гулназарова Жило

Котиби илмӣ:

Муслимзода Ҳайдар Абубақр

Имзоҳои дотсент Ж. Гулназарова ва Ж. Муслимзода тасдиқ менамоям.
'Сардори раёсати кадрҳо ва корҳои махсуси ДМТ: Тавқиев Э.

_____ соли 2020